

8.	P	BREZMADEŽNA Devica Marija	Kamna Gorica Otoče	8.00	po namenu
9.	T	Bernard, red.	Kamna Gorica	17.30	za dobre odnose v družini
10.	S	Judita, SP. žena			† Štefanijo Benedik, 30. dan
11.	Č	Damaz I., papež			maše v fari ne bo
12.	P	Amalija, muč.	Kamna Gorica	17.30	maše v fari ne bo
13.	S	Lucija, devica, mučenka	Dobrava	17.00	za zdravje
14.	N	3. ADVENTNA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	† Alojza Pogačnika, obl.
15.	P	Kristina, devica	Otoče	17.30	za farane
16.	T	David, kralj	Kamna Gorica	17.30	†† Hletove
17.	S	Hiacint, redovnik			† Jakoba Riglerja
18.	Č	Vunibald, opat	Dobrava	17.30	maše v fari ne bo
19.	P	Urban V., papež			† Marijo Šinkovec
20.	S	Vincencij, duh. VABLJENI!	Kamna Gorica	17.00 18.00	maše v fari ne bo
21.	N	4. ADVENTNA NEDELJA	Dobrava	8.00	†† starše Bernard in sorodnike
					koncert zbora Lipnica
					†† Šimenčeve

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

Jutri praznujemo praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije. Verska resnica – dogma - o Marijinem brezmadežnem spočetju pomeni, da je Bog obvaroval Marijo vsakega madeža izvirnega greha. Od prvega trenutka spočetja v telesu njene matere je Marija živela v stanju posvečujoče milosti, ki ji je bila pridobljena po zaslugi njenega sina Jezusa. Angelov pozdrav Mariji »Pozdravljena, milosti polna« je bil izrečen leta, preden je Jezus pridobil milost za človeštvo. Vendar je bila Marija že takrat »polna milosti«. Sv. Avguštin je postavil ta nauk v primeren, družinski okvir, ko pravi, da bi bilo žaljivo za Jezusa, če bi rekli, da je bila njegova mati grešnica. »Vsi so grešili«, je rekel Avguštin, »razen svete Device Marije, v zvezi s katero, zaradi časti Gospoda, ne želim, da bi se sploh postavljalo kakšno vprašanje, ko obravnavamo greh. Navsezadnje, kako naj mi vemo, katera večja stopnja milosti za popolno zmago nad grehi je bila podeljena njej, ki je zaslužila zanositi in roditi njega, ki je bil brez greha.«... In ker je sveta Devica Marija ne le Kristusova, ampak tudi naša Mati, kot otroci Kraljice Matere jutri praznujemo.

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 27. (od 7. 12. do 21. 12. 2025)

P. Ivan Platovnjak: PREZRTI ČAS

Po čem hrepenimo, ko se življenje nagiba h koncu? (2)

HREPENIMO PO SLIŠANOSTI

Ko nas slišite v naših najbolj nenavadnih prošnjah, ko ne omalovažujete, ko ne presoimate, se v nas nekaj sprosti. Slišnost je potrditev, da smo še vedno osebe. Da naše mnenje šteje. Da nismo postali samo telo, pacient, breme.

Hrepenimo po slišnosti. Po tem, da bi bila vsaka beseda – še posebej zadnja – vzeta z resnostjo. Po tem, da naše želje, telesne potrebe, duhovne prošnje in osebne meje niso nekaj, kar naj bi bilo »preslišano za naše dobro«. Po tem, da nam kdo dovoli biti tisto, kar smo, tudi sredi neozdravljive bolezni, ob robu življenja, do zadnjega.

Jure pripoveduje o svoji ženi, ki je v bolnišnici med zdravljenjem zvedela, da ni več veliko mesecev pred njo: »Skoraj v joku je prosila, da želi priti čimprej domov in da umre doma. Da bi ostala v bolnišnici, jo je bilo bolj strah kot samega trpljenja. Bolečine je težje prenašala v bolnišničnem okolju kot doma.«

Njena prošnja je bila krik iz globine in bila je uslišana. Nihče ni rekel, da je to preveč zahtevno, da ni mogoče, da je bolj varno, če ostane tam. Slišali so jo. To ji je dalo moč. Obudilo jo je iz otopenosti in ji vrnilo občutek, da še vedno sme odločati o svojem življenju, o svojem umiranju in o tem, da bo zadnje mesece preživela s svojimi domačimi.

Jure poudari: »Predvsem pa je bila slišana zaradi dobre paliative, tako bolnišnične, ki je hitro priskrbela pripomočke, kot tudi mobilne enote, ki je prihajala domov (dr. Lopuh, gorenjska paliativa). Slednja je pomagala tudi z nasveti, da smo zadnjo operacijo zavrnili, saj bi potem morala do smrti ostati v bolnišnici.« V tej podpori ni šlo samo za medicinsko pomoč, temveč za spoštovanje človekove volje, njegove bolečine, njegovega dostojanstva. Vse to je omogočilo, da je lahko umrla v miru, obkrožena z bližnjimi, doma, tam, kjer je čutila, da še živi. Raziskave potrjujejo, da bolečine lažje prenašamo, da jih ne čutimo tako močno, ko so ob nas ljudje, ki nas imajo radi.

Lidija pove: »Ko sem vprašala 90-letno nepokretno teto, kako je, mi je rekla, da jo res vse boli, ampak ji je v veliko olajšanje, ko pride redno k njej na obisk njena snaha in čuti, da jo imajo radi. Zelo je vesela, ko vidi, da se imajo tudi med seboj radi.«

Ko nas slišite, v nas nekaj oživi. Ko nas slišite, vemo, da smo še vedno mi. Da še vedno pripadamo. Slišani smo. To pomeni, da smo videni, sprejeti, ljubljani. Zato hrepenimo, da bi naše besede ne odmevale v prazno. Da bi bila tudi tišina med nami prostor spoštljive navzočnosti. Da bi lahko še enkrat povedali, kdo smo, kaj nas trenutno

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

okupira, kaj si želimo, kaj nas boli in da bi nekdo to vzel zares.

Tudi ko hrepenimo po slišnosti, se moramo zavedati: ni vsake naše prošnje mogoče izpolniti. Včasih tega, kar rečemo, drugi ne morejo uresničiti, ne iz pomanjkanja ljubezni, temveč zaradi okoliščin, omejitev, utrujenosti, lastnega zdravja ali nas preprosto ne razumejo. Tudi takrat, ko se trudijo prisluhniti z vsem srcem, ne zmorejo vedno storiti vsega, kar si želimo.

Večkrat tudi ne vidimo več celotne slike. Ne razumemo, kaj je realno in kaj ni. Pogosto nas bolečina, izčrpanost ali strah zaprejo v ozek krog lastne izkušnje. Takrat smo osredotočeni samo še nase, ker preprosto ne zmoremo drugače. Ko ne dobimo tistega, kar si želimo, to doživimo kot zavrnitev, čeprav ni. Ne ločimo več jasno med tem, kar je nemogoče, in med zanemarjenostjo. A v resnici ne gre za nehvaležnost, gre za nemoč.

Ena od tem, ki je za nas pogosto zelo občutljiva, je sprejemanje pomoči pri odvajanju. Z veliko težavo sprejememo plenice. Če jih že sprejememo, jih »imamo za vsak slučaj«, za varnost. A resnično je vanje urinirati ali iztrebljati zelo boleče. Zdi se nam, da nam to jemlje dostojanstvo. Da nismo več odrasli, da izgubljammo sami sebe.

Spomnim se, kako dolgo sem moral prositi svojo mamo, da je ponoči nehala klicati, naj jo peljemo na stranišče. Naj raje v miru opravi potrebo v plenico, brez slabe vesti, in da jo bomo zjutraj lepo umili, preoblekli, uredili. Dolgo ni mogla sprejeti te misli, dokler ni začela Jezusa in Marijo prositi, naj ji pri tem pomagata. Ko je to počasi zmogla storiti in se prepustiti, se je vanjo naselil tih mir in hvaležnost za plenice.

Lidija pripoveduje, kako ji je mama z neko posebno vedrino na obrazu rekla: *»Zdaj vem, zakaj je Jezus rekel, da če ne bomo postali kakor otroci, ne bomo mogli vstopiti v nebeško kraljestvo. Na starost pa res postanemo kot majhni otroci – v plenicah. Torej imamo možnost, da pridemo v nebesa!«*

Sprijaznenost, prežeta z vero, daje novo dostojanstvo tudi najbolj ranljivim oblikam človeškega bivanja.

HREPENIMO PO ODPUŠČANJU IN SPRAVI

Ko se življenje nagiba h koncu, začutimo v sebi tudi globoko željo, da bi se spravili s seboj, z drugimi in Bogom. Da bi ne odšli z bremeni, ki jih nosimo že leta, pa jih nismo znali ali zmogli izgovoriti. Hrepenimo po odpuščanju. Po tem, da bi nam bilo odpuščeno in da bi mogli tudi sami odpustiti.

V sebi nosimo spomine. Tudi take, ki nas pečejo. Morda besede, ki smo jih izrekli v jezi. Dejanja, ki jih obžalujemo. Tišine, ki so ranile bolj kot kričanje. Ali pa boleče stvari, o katerih še nikoli nismo mogli spregovoriti, ker je bilo napačno razumljeno. Pogosto ni več časa, da bi vse razložili. A še vedno lahko izrečemo preprosto prošnjo: »Odpusti mi.«

Hrepenimo, da bi bilo slišano, kar že dolgo tlačimo vase. Da bi lahko nekemu pogledali v oči in rekli: »Žal mi je.« Da bi zmogli, če nas je kdo ranil, odpreti srce in odpustiti. To ni vedno lahko. A prav bližina smrti razkrije, kako močno si to želimo.

Lidija pripoveduje o zadnjih besedah svojega očeta, ko je umiral v bolnici: *»Posebej se mi je vtisnilo v spomin njegovo zadnje srečanje z ženo, preden je padel v komo. Dvignil je k njej obe oslabei roki in jo prosil odpuščanja.«* To ni bil le trenutek

zaustavljenega časa. To je bilo dejanje ljubezni, kesanja, iskrene prošnje, da bi lahko odšel s srcem, ki je pomirjeno. Ni ponujal razlag. Samo prošnja: odpusti mi.

Spominjam se svojega očeta, ki se je zavedal, da bo verjetno moral umreti. Ko sva se pogovarjala, sem ga vprašal, kaj bi si želel še storiti. Najprej je umolknil. Potem pa me je pogledal z očmi, ki jih ne morem pozabiti, in rekel: »Pokliči... želim prositi za odpuščanje.« Poklical sem. Dal sem mu telefon. Ko je končal pogovor, je njegov obraz postal drugačen: veder, pomirjen, žareč. Začutil sem, kako dragocen mu je bil ta korak. To ni bila samo gesta. Bilo je iskreno priznanje in obžalovanje svojega greha ter ponižna prošnja za odpuščanje in spravo.

Ko umiramo, ne nosimo več mask. Ne potrebujemo več dokazovanja, da imamo prav. Hrepenimo, da bi odnosi, ki so bili ranjeni, dobili priložnost za celjenje. Vemo, da se vsi ne bodo odzvali in da ne zmorejo vedno odpustiti. A če lahko izrečemo, kar nas teži, nas vsaj to razbremeni.

Sprava pa ni samo z ljudmi. Hrepenimo tudi po spravi z Bogom. V sebi začutimo željo, da bi se znova približali njemu, ki nas ljubi in ceni, pa smo se žal zaprli pred njim.

Marija pripoveduje o zadnjih dneh svojega očeta: *»Ata je obležal. Zadnjo nedeljo, ki smo jo še preživel skupaj, je opravil spoved. Gospod župnik mu je podelil bolniško maziljenje in ga obhajal. Mislim, da ga je ta sveta popotnica nekje v globini pomirila, mu dala posebno moč za zadnje dni.«*

Ne gre za ritual. Gre za milost zakramentov, po katerih smo deležni nedoumljive Božje ljubezni, usmiljenja in odpuščanja. Miru, ki nam je dan po njih, nam ne more dati nihče drug. To ni pobeg od resničnosti. To ni odločitev za smrt, temveč za življenje v ljubezni tukaj in v večnosti.

Odpuščanje in sprava nas ne spremenita v popolne ljudi. A v zadnjih dneh življenja nam dajeta možnost, da znova postanemo to, kar v resnici smo: krhki in ranljivi, a hkrati ljubljene in cenjeni v očeh Boga Očeta ter v očeh vseh, ki nas zmorejo gledati na Božji način.

Včasih ne izrečemo vsega, kar bi želeli. Bojimo se priznati svojo krivdo. Včasih je predolgo trajalo ali se zdi prepozno. A dokler dihamo, še lahko naredimo ta korak. Ko to zmoremo, tudi z zadnjimi močmi, smo nagrajeni z nečim, kar je temu svetu nepredstavljivo.

Anica pripoveduje: *»Znanka po težki bolezni nikakor ni mogla umreti. Silno nemirna je bila in srepeče je gledala okrog sebe, kričala je, mahala in se otepala nečesa. Njeni najbližji so bili z njo, a nihče razen svakinje si ni upal izreči tega, kar so vsi vedeli: ne more odpustiti možu, ki je naredil samomor. Svakinja ji je nežno prigovarjala in ji počasi na usta polagala besede odpuščanja v Božjem imenu. Sprejela je, se umirila in v naslednjih minutah mirno zaspala.«*

Včasih potrebujemo samo to: da nekdo nežno izgovori besede, ki jih sami ne zmoremo izreči. Da nas nekdo v Božjem imenu opogumi k spravi. In pot se odpre.

Kajti hrepenimo po odpuščanju. Po spravi. Da pustimo vsa bremena za seboj. Po tem, da nas nihče ne zadrži na robu življenja zaradi starih grehov, ampak da nas takšne, kot smo, nekdo sprejme. Da začutimo: vredni smo ljubezni. Do konca. In vso večnost, čeprav si kdaj tega ne zmoremo priznati. Ne moremo verjeti. Včasih nas bremeni sram. A hrepenenje ostaja, tudi če ostane neizrečeno.